

[Ingmar Wagner.]

uddanne sig i den retning, deres evner tillader det, så de kan blive dygtige samfundsborgere.

Undervisningsministeren (Bomholt): Den stillede forespørgsel kan jeg besvare bekræftende. Som det straks efter regeringsdannelsen er meddelt offentligheden, arbejder fiskeriminister Chr. Christiansen og jeg med hele det problemkompleks, som ungdomskommissionens betænkning omfatter, for at give de forslag, der her er samlet, en praktisk parlamentarisk mulighed for at blive ført ud i livet og eventuelt føje nye forslag til. Det er noget, som man fra kommunistisk side naturligvis har lagt mærke til, og derfor har man stillet denne forespørgsel. Jeg må jo komplimentere den ærede kommunistiske forespørger, fordi han i den del af talen, der havde sammenhæng med forespørgslen, så smukt refererede visse synspunkter fra værket „Mennesket i Centrum“; det er altid rart at møde et menneske, der er i stand til at lære noget. Det ærede medlems parti har jo ikke kunnet præstere noget praktisk resultat på disse områder, men det at vise interesse for sagen er jo en god begyndelse; jeg håber, det ærede medlem kan bidrage til, at interessen fastholdes indenfor det kommunistiske parti, så at samme interesse efterhånden overføres fra verbalt til reelt område.

I de undersøgelser, regeringen foretager med udgangspunkt i ungdomskommissionens betænkninger, og som tager sigte på en forbedring af ungdommens vilkår i vort samfund, indgår som sagt spørgsmålet om en demokratisering af adgangen til den videregående uddannelse som et meget betydningsfuldt led, og det er regeringens hensigt at stille imod en ordning, der udelukker, at en evnerig ung mand af økonomiske grunde må opgive at søge videre uddannelse.

Hvad angår formuleringen af den stillede forespørgsel, vil jeg henlede opmærksomheden på, at spørgsmålet om foranstaltninger til sikring af mindrebemidlede mulighed for at søge videregående uddannelse, som i forespørgslen er nævnt sidst, er af langt større principiel rækkevidde og langt vanskeligere at løse end spørgsmålet om en forbedring af kårene for de unge, der når

så langt som til studierne. Man kommer næppe uden om at tage stilling til spørgsmålet om en udvidet og effektiv stipendieordning for gymnasiet, der er det første led i den højere uddannelse og — som forholdene er nu — den første hindring for ubemidlede unges adgang til en akademisk uddannelse.

Jeg vil imidlertid gerne begynde med spørgsmålet om forbedring af de studerendes kår, og jeg finder det naturligt at give en kort redegørelse for, hvorledes den uddannelsesfond, der oprettedes ved lov af 7. juni 1952, har virket.

Fonden, hvortil folketinget tog et værdifuldt initiativ, må betragtes som en værdifuld nyskabelse, idet den principielt yder støtte til alle uddannelsesområder. Den betegner det første skridt i bestræbelserne for at opnå en lige adgang til alle videregående uddannelsesretninger samt en ligestilling i denne henseende af de forskellige uddannelsesområder. Forudsætningerne for de forskellige uddannelser er imidlertid så vidt forskellige, at det ingenlunde er nogen nem opgave, denne fond står overfor og har stået overfor. Den bemyndigelse, loven giver fondens bestyrelse til at fastsætte sådanne på almene hensyn hvilende begrænsninger, som skønnes nødvendige, for at midlerne kan blive en tilstrækkelig virkningsfuld hjælp til de i særlig grad trængende unge indenfor hvert område, må betragtes som en ganske nødvendig forudsætning for fondens virksomhed, idet det ville være umuligt på forhånd at fastsætte faste regler for, med hvilke beløb hvert enkelt uddannelsesområde skal tilgodeses af fonden. Ganske særlig gælder dette, når den årlige sum, der skal uddeles, er så relativt beskeden som den nuværende: 1,5 mill. kr. I denne forbindelse vil jeg gøre opmærksom på den — i alt fald i denne henseende — sørgelige kendsgerning, at tipstjenestens overskud har været støt dalende i de sidste år, og at det derfor kan forudses, at fonden, der tilgodeses af den sidste rest af dette overskud, med opretholdelse af den nuværende uddeling på 1,5 mill. kr. årlig i løbet af 6—7 år vil være opbrugt.

Spørgsmålet om fremtidig støtte til de studerende rejser sig allerede af den grund, og det vil være naturligt at undersøge, om ikke en sådan uddannelsesfond som den, der